

[Alfred Jensen.]

boligbyggeriet. Vi finder det urimeligt at beslaglægge arbejdskraft til militære anlæg og byggearbejder på et tidspunkt, da der er folk, som vil bygge, og hvor der kan bygges.

Jeg skal anbefale vore ændringsforslag til vedtagelse.

Thorkil Kristensen: Det underændringsforslag, jeg har stillet (sp. 4584) til ændringsforslag nr. 497, er en naturlig konsekvens af den tale, jeg holdt ved finanslovsforslagets første behandling i december, hvor jeg gik ind for, at man på normal måde skulle lade et eventuelt kasseoverskud gå ind i nationalbanken i stedet for at disponere over beløbet til forøgelse af den i forvejen meget store købekraft. Derved skulle man ligesom forsikre offentligheden, at det var folketingets vilje at føre en forsigtig finanspolitik ved, at en del af beløbet blev indbetalt på reguleringskontoen eller afskrevet på den nye statsforskrivning, der nu skal afløse reguleringskontoen. I konsekvens heraf vil jeg foreslå, at man stemmer imod det af den højtærede finansminister stillede ændringsforslag nr. 496, hvor der disponeres over et tilsvarende beløb ved en bemyndigelse til opkøb af statsobligationer.

Det ærede medlem hr. Lars P. Jensen sagde, at han havde ikke noget imod, at man gav den højtærede finansminister en sådan bemyndigelse til opkøb af statsobligationer. Jeg finder det uklogt af den høje regering, at den skaber uro om nationalbankens arbejde, sådan som den gjorde det ved § 3 i boligbyggeriloven, og sådan som den nu igen gør det ved ændringsforslag nr. 496. Det er nationalbankens hovedopgave at være centrum i det danske penge- og kapitalmarked. Dens diskontopolitik har ikke længere den samme betydning herfor, som den havde i gamle dage; det er først og fremmest gennem sine køb og salg af obligationer og gennem sin belåningspolitik, at nationalbanken i dag udøver sin regulerende indflydelse, og det er også derigennem, banken i givet fald kan komme de private banker til hjælp, hvis der opstår en pengestrømning.

Jeg vil i denne forbindelse understrege, at når jeg i bemærkningerne til mit under-

ændringsforslag har brugt ordene „køb eller belåning“ af obligationer, er det, fordi det ikke altid er den bedste fremgangsmåde at foretage opkøb. Det er også en af grundene til, at jeg mener, at det forslag, jeg har stillet, er mere egnet til at imødegå situationen end den højtærede finansministers, der kun drejer sig om opkøb. Ved opkøb påvirker man markedet generelt, og man ved ikke, i hvilken grad det kommer de enkelte banker til gode. Ved belåning kan man derimod særlig hjælpe de banker, der trænger til det, og der er jo meget, der tyder på, at hvis vi får en pengestrømning i løbet af året, vil den komme ret ujævnt. Nogle banker vil stadig have rigeligt med penge, medens andre vil have knaphed, og dette er der grund til at tage hensyn til ved en differentieret politik under hensyn til de enkelte bankers behov, sådan som det netop er nationalbankens opgave at gøre det, og sådan som den har udtalt, at den vil gøre det.

Nu er det i forbindelse med diskussionen om disse ting blevet sagt, at nationalbanken jo ikke skal stå over staten eller folketinget. Det skal den naturligvis heller ikke, og det gør den ikke, og det kommer den ikke til. Det gør den ikke, for det første fordi staten udpeger en del af nationalbankens ledelse, først og fremmest dens første direktør, endvidere repræsentanter i dens bestyrelse og repræsentantskab; for det andet gør den det navnlig ikke, fordi nationalbanken til enhver tid kun virker og kun kan virke inden for de rammer, som er sat i den lovgivning, der vedtages i det høje ting; det er en uskreven lov, at nationalbanken inden for disse rammer ventes at føre en sådan politik, som folkettinget vil godkende. Hvis det skulle ske, at nationalbanken fører en politik, som folkettinget ikke kan ventes at godkende, må man påregne, at der kommer en ændring af nationalbanklovgivningen.

Men det er uklogt og unødvendigt og psykologisk, hvis det høje folketing eller den høje regering skal til at blande sig i nationalbankens arbejde i det daglige. Det gør vi jo da heller ikke i arbejdet i statsbanerne eller politiet eller forsvaret. Vi venter, at disse statsinstitutioner selv gør deres arbejde inden for den ramme, som